

De la mà de l'actor Franco Parenti es va introduir en el món professional fent una revista de varietats.

L'haver començat amb aquest tipus d'actuació, Fo ho considera molt important per al seu treball posterior.

La tasca teatral de Dario Fo ha estat una recerca dins de la tradició italiana dels fabuladors i joglars. No surt de cap escola, el seu estudi és del tot autodidacte; encara que com ell mateix diu

"sóc autodidacte però he estudiat. He estudiat observant altres actors, actuacions de grans actors i després preguntant al públic. Sóc pragmàtic. He après sobretot actuant, treballant molt sobre l'escenari. A partir de l'escenari, des de l'escenari i sobretot en relació amb el públic. Ja que per a mi el més important és la reacció del públic".

Ara puc ensenyar a partir de tota aquesta experiència acumulada".

Dario Fo encara que no hagi creat una escola, pròpiament dita sempre ha tingut un gran nombre de seguidors, tant de gent que ha treballat amb ell a "La Commune" -col·lectiu teatral independent, aliat amb les organitzacions de l'esquerra extraparlamentària fundat en 1970- com de gent d'arreu del món que ha copiat, d'alguna manera, la seva tècnica teatral.

"En tot el món, no tant sols a Itàlia, també aquí a Catalunya hi ha joves que fan el meu treball. Per tot arreu trobo gent que ha seguit el meu treball, més bé o més malament.

També hi ha molts actors que han estat treballant a "La Commune" amb mi i que ara continuen sols. Són molts, amb les seves companyies, amb els seus grups,... centenars".

-Gest, crit i paraula-

Dario Fo basa la seva tècnica teatral en tant sols tres elements -gest crit i paraula-, ell no necessita escenografia per a actuar. No vol cap element que el lligui, que l'oprimeixi.

Moltes de les seves actuacions són espontànies, no es basa en un text per a fer una obra.

"Molts cops els meus textos no han estat escrits abans, sinó després d'haver-los interpretat. Faig un esbós, agafant una idea i després la desenvolupo sobre l'escenari. És un treball de recerca. Provo, invento, desenvolupo, creo, realitzo..."

Dins d'aquesta tècnica tant personal Dario Fo utilitza, en algunes de les seves obres, el

"grammelot" que consisteix a alterar les funcions dels gest i la paraula, d'aquesta manera, la paraula té el valor didàctic i el gest el valor de paraula. Intenta així desenvolupar la imaginació del públic.

Dels orígens d'aquesta tècnica Fo ens diu, "jo ho he tret, ho he après, de les tradicions orals. No té text per aprendre. Tota la experiència va guardant les formes tradicionals de l'expressió. És una expressió que vol gran experiència. És reinventada. Jo conec els temes i reinvento sobre ells".

Dario Fo escriu, produeix, dirigeix i actua en les seves obres. Moltes d'elles són farses i curtes peces còmiques basades en l'estil tradicional del teatre popular còmic de la "commedia dell'arte". "Mistero Buffo",

l'obra que es representa aquí Granollers pertany a aquest gènere. Aquesta és una obra d'històries medievals amb una vigència constant en els nostres dies.

Fo comenta "jo el que represento aquí és la quinta part del repertori. És un repertori grandíssim. Totes són històries medievals dels segles XV i XVI, de la "commedia dell'arte"... Tantes històries que les podria representar durant cinc dies sencers".

Uno, due, tre, quadro, cinque, sei, sette, otto... cómo va, un po'piú basso... méno stridente...

Estan provant el so. Falten pocs minuts per a començar l'obra. La gent està entrant en el pati de butaques i nosaltres ens acomiadem.

Ciao Dario Fo

